

1.

De sfeer in de schoolbus was op z'n minst feestelijk te noemen. Er werd gelachen, geroepen en geroddeld. Hier en daar waren enkele tieners druk bezig met plannen smeden voor nachtelijke uitstapjes. Avonturenweek was eindelijk aangebroken; hier keek de hele klas al maanden naar uit.

'Ik voel het: dit wordt de reis van ons leven,' zei Alix, terwijl ze Mien en Victoria – haar twee beste vriendinnen – dicht tegen zich aantrok. 'Ik zie het helemaal zitten. Ik kan niet wachten om een nieuw stukje van de wereld te ontdekken en wilde avonturen te beleven, omgeven door exotische planten en ongekende diersoorten. Ik ben er klaar voor. Loodzware trektochten door moerassen en wildernis, kom maar op!'

'Eh, Alix,' onderbrak Mien haar vriendin, terwijl ze zich uit de stevige houdgreep probeerde te wurmen, 'we gaan naar de Ardennen, niet naar Cambodja.'

Alix negeerde de opmerking. Ze snoof. 'Ik ruik de ongetemde natuur al. Ik voel de spanning en sensatie tot in mijn kleine teen!'

'Alix, hou erover op, wil je. We hebben belangrijkere zaken

te bespreken, zoals de fuif aan het einde van de week. Ik weet nog steeds niet wat ik moet aantrekken.' Victoria keek oprecht bezorgd voor zich uit.

Mien glimlachte. Het beloofde een heerlijke schoolreis te worden. Dat kwam precies op het goede moment, want ze had een heftige periode achter de rug. In december was er de verdwijning van die ene klasgenoot geweest, en in januari was een ontsnapte gevangene opeens de school binnengevallen. Gelukkig was alles goed afgelopen. Mien loste de ene misdaad na de andere op, en hoewel ze de smaak te pakken kreeg – ze droomde van een toekomst als politie-inspecteur – kon ze nu wel wat rust gebruiken. Avonturenweek leek haar de perfecte gelegenheid om even te ontspannen en zorgeloos plezier te maken met haar vriendinnen. Mien was ervan overtuigd dat het ongetwijfeld avontuurlijk zou worden. Daar had ze geen wildernis voor nodig.

2.

Thibo liet zijn vingers langs de vacht van het paard glijden. De middagzon verlichtte de hele stal. ‘Hou je vast, Sky. Zo meteen is de rust weer voorbij,’ fluisterde hij zuchtend.

Over een kwartiertje zou er een stinkende schoolbus arriveren. Een nieuwe groep gillende tieners zou uitstappen, klaar om de rust van het vakantiepark te verstoren. Thibo had er een hekel aan. Het kwam telkens op hetzelfde neer: de jongeren beleefden de tijd van hun leven en zetten het hele vakantiepark op stelten. Na een week bleef het bos verloren en vervuild achter, zijn paard onrustig en bang. Maar goed, het bracht geld in het laatje. Het was de enige manier waarop Thibo en zijn vader de boel draaiende konden houden.

Op de kiezelsteentjes van de lange oprit kwam de bus piepend en krakend tot stilstand.

Thibo keek op.

De deuren van de bus openden met een sis en het natuurgebied werd meteen overvallen door gejuich en gebabbel. Een twintigtal tieners kwam tevoorschijn in mooie, hippe outfits. Stuk voor stuk samengesteld uit merkkledij die Thibo nog nooit

van dichtbij had gezien. Het interesseerde hem niet. In zijn kleerkast hingen een drietal T-shirts en twee paar versleten jeans. De sneakers aan zijn voeten waren afgetrapt en vuil. Zijn leren jasje was een recente aanwinst: hij had het op zijn zestiende verjaardag van zijn vader gekregen – het was ooit van hemzelf geweest. Thibo had vol bewondering ‘dank je’ gestameld toen hij het kreeg. Hij vond het een geweldig cadeau.

PIEP. Een berichtje. Thibo viste zijn smartphone uit zijn jaszak en keek op het scherm.

Ik heb de pillen. Vannacht om lu bij de ingang.

Hij glimlachte.

Perfect.

3.

Mien kwam met een sprongetje op het grind terecht. Ze snoof. Heerlijk, die frisse lucht. Na drie uur te hebben doorgebracht in een mufte bus, voelde de heldere boslucht letterlijk en figuurlijk als een verademing.

Victoria kwam naast haar staan. Haar witblonde krullen dansten op en neer. ‘Eindelijk! Vrijheid! Ik kan niet wachten om mijn kamer te zien,’ riep ze.

‘Ik ook niet,’ glimlachte Mien. Ze was er vrij zeker van dat Victoria’s verwachtingen te hoog lagen. Dit was een kamphuis, geen hotel.

‘Ah, zuurstof, heerlijk!’ Mats verscheen tussen de meisjes.

Mien begon meteen te blozen. Hij zag er ongelooflijk knap uit. In het felle zonlicht leken zijn bruine krullen te schitteren. Mats was het vriendje van Victoria, op wie Mien al een eeuwigheid een oogje had. Dat wist hij niet. Gelukkig maar. Ze maakte geen schijn van kans bij hem. Jongens zoals Mats vielen nu eenmaal niet op meisjes zoals Mien.

Mats zette een zonnebril op – Mien kreeg het op slag helemaal warm – en hij gaf Vic een vrolijke zoen. ‘Kom op, Sep,

dat mag een beetje sneller!’ riep hij naar zijn beste vriend, die langzaam uit de bus slenterde. De vrienden gaven elkaar een speelse duw en renden toen richting het kampgebouw.

Mien en Vic keken de jongens na.

‘Wat is hij toch een lekker ding,’ zuchtte Vic, en ze giechelde.

Mien kon alleen maar knikken. Heel stiekem vroeg ze zich af hoe ver Mats’ kamer zich van de hare zou bevinden. Was er een kans dat ze elkaar tegen het lijf zouden lopen? ’s Avonds laat, of ’s nachts? Bij het tanden poetsen? Wat moest ze dan zeggen?

‘Moet je die gast zien!’ fluisterde Alix. Ze was als laatste uit de bus gestapt en greep haar twee beste vriendinnen bij de arm. ‘Daar, bij die stallen!’

Mien en Victoria volgden de blik van Alix. Ongeveer dertig meter verderop leunde een jongen in een leren jasje tegen de paardenstallen. Hij keek naar de meisjes, duidelijk in gedachten verzonken. Zodra hij opmerkte dat ze naar hem wezen, draaide hij zich om en verdween.

‘Heb je dat leren jasje gezien?’ vroeg Victoria zich hardop af. ‘Hij lijkt wel weggelopen uit de vorige eeuw,’ gniffelde ze.

‘Ik vind het cool,’ zei Alix. ‘Het staat hem best goed. Zou hij hier werken, denk je?’

Mien zei niets. Ze was onder de indruk van de mysterieuze jongen. Hij zag er stoer uit, maar straalde op een vreemde manier ook rust uit.

Pas na enkele minuten staren beseftte ze dat haar vriendinnen al vertrokken waren richting het kamphuis. Ze knipperde met haar ogen en snelde haar vriendinnen tegemoet. Tijd voor avonturenweek!